

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ У СФЕРІ ЗЕМЕЛЬНИХ ВІДНОСИН

Конституція України гарантує, що земля, її надра, атмосферне повітря, вода та інші природні ресурси, які знаходяться в межах території України, природні ресурси її континентального шельфу, виключної (морської) економічної зони є об'єктами права власності Українського народу. Від імені Українського народу права власника здійснюють органи державної влади та органи місцевого самоврядування в межах, визначених Конституцією України.

Конституція України і Земельний кодекс України гарантують кожному громадянину нашої країни право безкоштовно отримати із фондів державної та комунальної власності до шести земельних ділянок різного цільового призначення (для ведення власного сільського господарства, для ведення садівництва, для будівництва та обслуговування житлового будинку, господарських будівель та споруд, для індивідуального дачного будівництва, для будівництва гаражу та для ведення фермерського господарства). Причому взяти землю можна в будь-якому регіоні держави незалежно від місця проживання. Єдине застереження – використання власності на землю не може завдавати шкоди правам і свободам громадян, інтересам суспільства, погіршувати екологічну ситуацію і природні якості землі.

Нажаль, цих «святих» правил заради власних недобросовісних майнових інтересів чи заради родинних інтересів, не дотримуються ані громадяни України чи керівники юридичних осіб, так само як вбачаються порушення законодавства і в діях органів місцевого самоврядування та органах державної влади при вирішенні земельних питань. А ситуації, що складаються навколо спірних земельних ділянок, наочно демонструє весь комплекс проблем, з якими вже довгі роки стикається Україна – це відсутність верховенства права, недосконалість законодавства, плутанина в області приватної власності і майнових прав.

В цій статті, з метою захисту та забезпечення законного права на землю, пропонуємо розглянути ситуації, з якими найбільше стикаються суб'єкти земельних відносин щодо володіння, користування і розпорядження землею, а також розглянемо шляхи їх вирішення згідно «Букви Закону».

По-перше, треба чітко знати, що згідно Земельного кодексу України (ст. 158), земельні спори вирішуються:

1) органами місцевого самоврядування (сільські, селищні, міські ради) у межах населених пунктів щодо меж земельних ділянок, що перебувають у власності і користуванні громадян, щодо розмежування меж районів у містах, а також додержання громадянами правил добросусідства;

2) органами виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері земельних відносин (місцеві управління Держгеокадастру, інші виконавчі комітети та служби) щодо меж земельних ділянок за межами населених

пунктів, розташування обмежень у використанні земель та земельних сервітутів;

3) виключно судом щодо володіння, користування і розпорядження земельними ділянками, що перебувають у власності громадян і юридичних осіб, щодо розмежування територій сіл, селищ, міст, районів та областей, а також спори у разі незгоди власників землі або землекористувачів з рішенням органів місцевого самоврядування чи центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері земельних відносин.

По-друге та основне, право власності на земельну ділянку виникає з моменту державної реєстрації цих прав. Часто земельні спори виникають саме за відсутністю належно оформлених документів, які б підтверджували право власності або користування земельною ділянкою, тим більше, що зареєстровані права мають пріоритет над незареєстрованими. Тож, на сьогодні, для посвідчення права власності на земельну ділянку чи право користування нею, необхідно мати такі документи: державний акт на право власності на земельну ділянку; витяг про реєстрацію права на ділянку (з Державного реєстру речових прав на нерухоме майно або Державного земельного кадастру); свідоцтво про право власності (при цьому, саме лише свідоцтво на певний об'єкт майна не є правовстановлювальним документом і не може виступати предметом спору, таким може бути лише правовстановлювальний документ, на підставі якого видано свідоцтво, а у відповідних випадках – також акт про державну реєстрацію права власності на об'єкт нерухомого майна); цивільно-правові угоди (договір оренди, договір суперфіцію або емфітевзису). Тобто, у будь-якому випадку земельна ділянка має бути зареєстрована та внесена до Державного земельного кадастру (з присвоєнням кадастрового номера).

При цьому, приступати до використання земельної ділянки, в тому числі на умовах оренди, до встановлення меж цієї ділянки в натурі (на місцевості) і одержання документа, що посвідчує право власності або право користування землею, **забороняється**. Тому для цього необхідно залучити землевпорядну організацію, яка має у штаті сертифікованих інженерів-землевпорядників. Із землевпорядною організацією слід укласти договір на складання технічної документації щодо встановлення / відновлення меж земельної ділянки в натурі (на місцевості). З переліком таких організацій можна ознайомитись у відповідному Державному реєстрі сертифікованих інженерів-землевпорядників (land.gov.ua – сайт Держгеокадастру України, розділ «Ліцензування та сертифікація»).

На сьогодні діє Інструкція про встановлення / відновлення меж земельних ділянок в натурі (на місцевості) та їх закріплення межовими знаками, затвердженої наказом Державного комітету України із земельних ресурсів від 18.05.2010 р. № 376, в якій визначено види межових знаків. Тепер кожна земельна

ділянка повинна бути визначена межовим знаком встановленого зразка.

При встановленні меж, необхідно знати, що:

1) **Основою для встановлення / відновлення меж мають бути дані земельно-кадастрової документації** або технічної документації. У разі якщо у Державному фонді документації із землеустрою відсутні будь-які документи, на підставі яких встановлювалися межі земельної ділянки, тобто за неможливості виявлення дійсних меж, їх встановлення здійснюється за фактичним використанням земельної ділянки. У разі якщо фактичне використання земельної ділянки неможливо встановити, то кожному виділяється однакова за розміром частка спірної ділянки. Коли ж у такий спосіб визначення меж не узгоджується зі встановленими розмірами земельних ділянок, то межі визначаються з урахуванням цих розмірів.

2) Відповідно до розділу 17 Земельного кодексу України, **власники земельних ділянок зобов'язані встановлювати межі між земельними ділянками з відома іншої сторони** із письмового дозволу місцевих органів самоврядування. Тобто, закріплення меж ділянки межовими знаками мусить відбуватися в присутності власників (користувачів) цієї та суміжних ділянок або уповноважених ними осіб. Повідомити про такі роботи власників суміжних ділянок фахівці-землепорядники мають щонайменше за 5 робочих днів до початку робіт. У разі конфлікту через межі, спір вирішується органами місцевого самоврядування, в яких повинна діяти погоджувальна комісія зі спірних питань. Члени комісії (як правило, це депутати місцевих рад) приходять за вказаною адресою, вивчають проблему, пропонують декілька варіантів її вирішення, при цьому, протилежна сторона спору повинна бути присутньою та попередньо оповіщеною про візит комісії. Відсутність однієї зі сторін без поважних причин при повторному розгляді земельного спору не зупиняє процес і прийняття рішення, тобто якщо не влаштовують варіанти, запропоновані комісією, - тоді у суд. Інший варіант - встановити межові знаки на кордонах земельної ділянки.

Встановлення знаків оплачують власники земельних ділянок. При чому, сусіди сплачують порівну за знаки на спільній межі, якщо інше не встановлено угодою між ними. Для того, щоб не виникало суперечок щодо цього в майбутньому, домовленість про розподіл оплати, сусідам варто зафіксувати або у нотаріуса, або в раді.

3) Щодо будівництва споруд, будівель та огорожень. З метою недоведення до конфліктів та суперечок, варто при будівництві й облаштуванні своєї ділянки, чітко дотримуватися будівельних, землепорядних і санітарних норм. Відповідно до законодавства можна проводити забудову присадибних земельних ділянок на основі будівельного паспорта, видача якого здійснюється уповноваженим органом містобудування та архітектури безпосередньо через центри надання адміністративних послуг. Будівлі, споруджені без такого паспорта або з непогодженими відхиленнями від нього, вважаються об'єктами самовільної забудови. При цьому, законодавством передбачені чіткі відстані та межі. Наприклад, відстань від

стін будинків з вікнами, що виходять із житлових кімнат, кухонь, веранд та головних входів у будинок до інших житлових будинків та господарських будівель (без утримання худоби та птахів) має бути не менше 7 м.; відстань від межі суміжної ділянки до стін житлового будинку або господарської споруди слід приймати не менше 1 м. Конструкції будинків та споруд, що виступають, не повинні перетинати межі сусідніх ділянок; ділянки житлових будинків можуть бути огорожені з боку вулиць та сусідніх ділянок огорожами від зовнішньої сторони будівлі та споруди до стовбура дерева на сусідній земельній ділянці на відстані 5 м., від меж сусідньої земельної ділянки до стовбура дерева - 3 м.; при виборі місця розташування майданчика або приміщення для сміттєзбірників мають бути враховані такі умови: мінімальне віддалення від вікон і дверей житлових будинків і громадських будівель має бути не менше 20 м.; має бути передбачена можливість проїзду транспорту для вивезення сміття у будь-яку пору року.

За даними методичного посібника «Що необхідно знати про процедури в будівництві», 2013 р., за відсутності документа, що засвідчує право власності на земельну ділянку чи право користування нею, можна проводити:

- реконструкцію, реставрацію або капітальний ремонт об'єктів будівництва без зміни зовнішніх геометричних розмірів їх фундаментів у плані;
- реконструкцію або капітальний ремонт автомобільних доріг, залізничних колій, ліній електропередач, зв'язку, трубопроводів, інших лінійних комунікацій у межах земель їх розміщення;
- нове будівництво відповідно до місто-будівної документації об'єктів інженерно-транспортної інфраструктури на замовлення органів державної влади та органів місцевого самоврядування на відповідних землях державної чи комунальної власності.

Таким чином, законодавством встановлено обов'язок для власників сусідніх земельних ділянок сприяти своєму сусідові у встановленні чітких меж, а також відновленню межових знаків, коли вони зникли, перемістились або стали невизначеними.

По-третє, шанувати інститут добросусідства, якому присвячена окрема глава 17 Земельного кодексу України, повноваження якої висвітлюють порядок захисту інтересів власників володінь, що межують між собою, врегулювання протиріч, які виникають при здійсненні прав на своє майно. Оскільки, досить поширеними є ситуації, коли, наприклад, власники або користувачі суміжних земельних ділянок не можуть дійти згоди щодо місцеположення спільної межі. Це нерідко стає причиною сусідніх конфліктів, психологічної напруги, а також ускладнень під час використання земельних ділянок.

Якщо має місце порушення правил добросусідства, то такі суперечки повинні вирішуватися відповідно до вимог законодавства, а саме:

- власники та землекористувачі земельних ділянок повинні обирати такі способи використання земельних ділянок відповідно до їх цільового призначення, при яких власникам, землекористувачам сусідніх земельних ділянок завдається найменше незруч-

ностей (затінення, задимлення, неприємні запахи, шумове забруднення тощо);

- власники та землекористувачі земельних ділянок можуть вимагати припинення діяльності на сусідній земельній ділянці, здійснення якої може призвести до шкідливого впливу на здоров'я людей, тварин, на повітря, земельні ділянки тощо;

- у випадку проникнення коренів і гілок дерев з однієї земельної ділянки на іншу власники та землекористувачі земельних ділянок мають право відрізати корені дерев і кущів, які проникають із сусідньої земельної ділянки, якщо таке проникнення є перепорою у використанні земельної ділянки за цільовим призначенням;

- мають право вимагати від сусідів дотримання правил розташування споруд при будівництві житлових будинків, господарських споруд, заборів тощо;

- багаторічні насадження, що знаходяться на земельній ділянці, належать власнику цієї ділянки, але у випадку проникнення коренів і гілок дерев з однієї земельної ділянки на іншу, власники та землекористувачі земельних ділянок мають право відрізати корені дерев і кущів, які проникають із сусідньої земельної ділянки, якщо таке проникнення є перепорою у використанні земельної ділянки за цільовим призначенням;

- дерева, які стоять на межі суміжних земельних ділянок, а також плоди цих дерев належать власникам цих ділянок у рівних частинах, але кожен із сусідів має право вимагати ліквідувати дерева, які стоять на спільній межі. Витрати на ліквідацію цих дерев покладаються на сусідів у рівних частинах, при чому сусід, який вимагає ліквідації дерев, які стоять на спільній межі, повинен один нести витрати на ліквідацію дерев, якщо інший сусід відмовляється від своїх прав на дерева. При цьому, законодавством визначено заборону на ліквідацію дерев (кущів), якщо вони слугують межовими знаками і не можуть бути замінені іншими межовими знаками. Також, якщо сусіди не дійшли згоди – дерево може бути різане за рішенням виконавчого комітету відповідної ради на підставі заяви одного із сусідів;

- у випадках, коли сусідні земельні ділянки відокремлені рослинною смугою, стежною, рівчаком, каналом, стіною, парканом або іншою спорудою, то власники цих ділянок мають право на їх спільне використання, якщо зовнішні ознаки не вказують на те, що споруда належить лише одному з сусідів.

В четверте, необхідно пам'ятати про те, що громадяни та юридичні особи **несуть цивільну, адміністративну або кримінальну відповідальність** відповідно до законодавства за порушення земельного законодавства.

Так, самовільне встановлення меж є незаконним і карається штрафом. Деякі вважають, щоб **уникнути відповідальності за самовільне захоплення землі, треба просто забрати з неї межові знаки**. Так, роз'яснення юристів з питання що таке самовільне зайняття земельної ділянки та який порядок відновлення меж земельної ділянки наведені, наприклад, у статті «Як захистити межі своєї земельної ділянки від недобросовісних сусідів» (4vlada.com/rivne/25759):

«Законодавством визначено, що самовільне зайняття земельної ділянки – це будь-які дії, котрі свідчать про фактичне використання земельної ділянки за відсутності відповідного рішення органу виконавчої влади чи органу місцевого самоврядування про її передачу у власність або надання у користування (оренду) або за відсутності вчиненого правочину щодо такої земельної ділянки, за винятком дій, які відповідно до закону є правомірними. Тобто, якщо в особи відсутній документ про право на земельну ділянку, особа фактично використовує землю в розмірі, більшому, ніж визначено таким документом, то такі дії можуть кваліфікуватися як самовільне зайняття землі. За логікою, при проведенні перевірки дотримання власником землі законодавства на предмет правомірного використання землі, перевіряють наявність державного акту (іншого документу на власність) та дотримання розміру використовуваної землі. Саме в цьому випадку, наприклад, державний інспектор сільського господарства, здійснює обмір земельної ділянки. Якщо є межові знаки, то ці вимірювання здійснюються з урахуванням таких знаків. Якщо ж такі межові знаки відсутні, то в разі неможливості виявлення дійсних меж їх встановлення здійснюється за фактичним використанням земельної ділянки. Якщо фактичне використання ділянки встановити неможливо, то кожному виділяється однакова за розміром частина спірної ділянки. Коли ж у такий спосіб визначення меж не узгоджується зі встановленими розмірами земельних ділянок, то межі визначаються з урахуванням цих розмірів. Крім того, законодавство України передбачає можливість відновлення меж земельної ділянки на місцевості. Відновлення здійснюється на підставі раніше розробленої та документації розробляється технічна документація із землеустрою щодо встановлення меж земельної ділянки в натурі (на місцевості). Варто зауважити, що межові знаки не встановлюються у спільних поворотних точках меж суміжних земельних ділянок, на яких раніше встановлено межові знаки. У такому випадку раніше встановлений межовий знак використовується для опису кожної суміжної земельної ділянки (суміжних земельних ділянок) у складі відповідної документації із землеустрою. Тобто, якщо Ваші сусіди раніше приватизували земельну ділянку, то їх межі повинні бути встановлені і визначені межовими знаками. Крім того, адміністративна відповідальність є не лише за самовільне зайняття земельної ділянки, а й за знищення межових знаків, про що власник землі попереджається при отриманні відповідних знаків від землепорядної організації.»

Також, для захисту свого законного права на землю, треба враховувати та слідкувати за останніми тенденціями в земельних спорах. На сайті "Ілляшев та партнери" у статті "Поле конфлікту: останні тенденції в земельних спорах" розглянуто декілька судових справ за позовами органів державної влади.

Наприклад, у Харківському регіоні набули розголосу справи за позовами прокуратури до фермерів та сільськогосподарських підприємств про визнання недійсними договорів оренди земельних ділянок, а також про скасування розпоряджень та наказів, за

якими землі надавались у користування. Державні органи при поданні таких позовних заяв посилаються на ст. 134 Земельного кодексу України щодо надання прав на земельні ділянки в обхід процедури земельних торгів. При цьому держорганами повністю ігнорується та частина ст. 134 ЗКУ, в якій зазначено винятки, за яких права на земельні ділянки можуть надаватися без проведення відповідної конкурсної процедури, як-то для ведення фермерського господарства. Але, суди Харківської області по-різному підходять до вирішення даного питання. В одних випадках ухвалюються рішення про задоволення позовів прокуратури з підстав того, що виняток, передбачений ч. 2 ст. 134 ЗКУ, розповсюджується тільки на громадян. За їх логікою фермерське господарство як юридична особа мало б пройти процедуру земельних торгів для правомірного набуття прав на земельні ділянки сільськогосподарського призначення. В інших випадках, прокуратурі відмовляють в задоволенні позову, обґрунтовуючи це тим, що на момент, коли спірні земельні ділянки надавались в користування, процедура проведення земельних торгів чинним законодавством не була передбачена.

Другим приводом для звернення прокуратури з вказаними вище позовними заявами стали формальні помилки чи дрібні неточності, які були допущені самими органами державної влади чи місцевого самоврядування при наданні земельних ділянок. І це при тому, що формальні помилки чи неточності не є підставою для скасування відповідних розпоряджень та наказів або визнання недійсними договорів оренди земельних ділянок. Більше того, за помилки органів публічної влади в жодному разі не має нести відповідальність особа, що наповнює бюджет. З цього приводу, Верховним Судом України вже висловлювалася позиція по справі № 6-94цс13, предметом якої був спір про визнання договорів оренди земельних ділянок недійсними. Суд вказував, що однією з обов'язкових умов визнання договору недійсним є порушення у зв'язку з його укладенням прав та охоронюваних законом інтересів позивача. Якщо за результатами розгляду справи факту такого порушення не встановлено, а позивач посилається на формальне порушення закону, у суду немає правових підстав для задоволення позову. Таке підтверджується і рішенням Європейського суду з прав людини від 24 червня 2003 р. «Стретч проти Об'єднаного Королівства Великобританії і Північної Ірландії», в якому суд зазначив про те, що **«наявність порушень з боку органу публічної влади при укладенні договору щодо майна не може бути підставою для позбавлення цього майна іншої особи, яка жодних порушень не вчинила»**. У цій справі ЄСПЛ дійшов висновку, що оскільки особу позбавили права на його майно лише через порушення, вчинені з боку публічного органу, а не громадянина, – мало місце «непропорційне втручання у право заявника на мирне володіння своїм майном та, відповідно, відбулось порушення ст. 1 Першого протоколу Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод». Отже, визнання недійсним договору, згідно якого особа отримала майно від держави, та подальше позбавлення її цього майна на підставі того, що

державний орган порушив закон, є неприпустимим. Такі висновки є справедливими: перед тим, як особа набуде прав на земельну ділянку, їй доводиться пройти складну та тривалу бюрократичну процедуру і вона обґрунтовано розраховує на її цілковиту законність. З цього приводу ЄСПЛ у своєму рішенні від 20 жовтня 2011 р. по справі «Рисовський проти України» дійшов висновку, що **«ризик будь-якої помилки державного органу повинен покладатися на саму державу, а помилки не можуть виправлятися за рахунок осіб, яких вони стосуються»**.

Також, у разі наявності інформації щодо незаконного виділення земельної ділянки близьким особам державних службовців (наприклад, родичам посадових осіб органів місцевого самоврядування, народних депутатів України), дієвим способом захисту є подання до органів прокуратури заяви про вчинення корупційних або пов'язаних з корупцією правопорушень відповідно до Закону України «Про запобігання корупції». Органи прокуратури можуть стати на заваді прийняття рішень щодо виділення ділянок родичам вказаних службовців, які намагаються «провести» такі рішення через місцеві ради, посилаючись на ст. 1 Закону України «Про запобігання корупції», згідно якого реальний конфлікт інтересів – це суперечність між приватним інтересом особи та її службовими чи представницькими повноваженнями, що впливає на об'єктивність або неупередженість прийняття рішень, або на вчинення чи невчинення дій під час виконання зазначених повноважень. При цьому, близькими особами вважаються особи, які спільно проживають, пов'язані спільним побутом і мають взаємні права та обов'язки із суб'єктом, на якого поширюється дія цього Закону, у тому числі особи, які спільно проживають, але не перебувають у шлюбі, а також - незалежно від зазначених умов - чоловік, дружина, батько, мати, вітчим, мачуха, син, дочка, пасинок, падчерка, рідний брат, рідна сестра, дід, баба, прадід, прабаба, внук, внучка, правнук, правнучка, зять, невістка, тесть, теща, свекор, свекруха, усиновлювач чи усиновлений, опікун чи піклувальник, особа, яка перебуває під опікою або піклуванням згаданого суб'єкта.

Отже, згідно ст. 28 Закону України «Про запобігання корупції», суб'єкти, на яких поширюється дія цього Закону, зобов'язані вживати заходів щодо недопущення виникнення реального, потенційного конфлікту інтересів та невідкладно повідомляти безпосередньо керівника про наявність конфлікту інтересів. Тобто, зі слів прокурора міста Луцька Сергія Даніліна, «ініціюючи винесення на розгляд міської ради рішення в інтересах свого сина, депутат Т. допустив порушення вищевказаних вимог Закону України «Про запобігання корупції» щодо недопущення виникнення конфлікту інтересів, що у свою чергу, сприяє поширенню негативної думки у засобах масової інформації, породжує звернення депутатів та громадян у правоохоронні органи, а також ставить під сумнів виконання депутатами завдань щодо захисту інтересів територіальної громади.». Прикладом є постанови судів, оприлюднені в судовому реєстрі протягом березня-травня 2017 р. щодо одинадцяти депутатів міських рад у Львівській області,

які заплатають штрафи по 3,4-3,5 тис. грн. кожен за голосування на користь родичів.

Враховуючи викладене у цій статті, необхідно дотримуватися правил добросусідства, а також будівельних норм, землепорядних норм та санітарних норм. *Вирішення ж будь-якого земельного спору повинно базуватися на детальному вивченні документів, що посвідчують права на землю, які є в кожного із сусідів (право встановлювальні документи).* Якщо ж конфлікт виник, перша інстанція для розв'язання суперечки – це відповідна рада. Голова виносить питання на засідання сесії, котра й приймає рішення. Та якщо вирішити проблему на місцевому рівні не вдається, зарадити зможе лише суд. Однак і судові рішення неефективні, якщо сусіди налаштовані на конфлікт. Судові рішення або роками оскаржують, або відмовляються виконувати. Тому в першу чергу треба порозумітися між собою і вже потім зафіксувати рішення у встановленому порядку. Коли ж суперечка виникає за земельну ділянку поза межами населеного пункту, розв'язувати її мусить місцеве управління Держземагенції, а потім – суд.

Захист прав власників земельних ділянок передбачено ст. 152-155 Земельного кодексу України, згідно яких забезпечується державний захист та гарантії їх прав; будь-яке втручання у їхню діяльність, пов'язану з використанням землі, з боку державних, господарських та інших органів і організацій забороняється, за винятком випадків порушення власниками землі земельного законодавства; припинення або обмеження прав власників земельних ділянок може мати місце тільки у випадках, передбачених Земельним кодексом України (ст. 140 Земельного кодексу України). Щодо землекористувачів, то це поняття пов'язано із правом земельного сервітуту. Право земельного сервітуту – право не лише власника, а й

землекористувача на платне або безоплатне користування чужою земельною ділянкою (ділянками).

Судовий захист права власності та майнових інтересів власників здійснюється шляхом розгляду справ, зокрема, за позовами:

- про визнання права власності на майно, про витребування майна з чужого незаконного володіння (чи відшкодування його вартості);
- про визначення порядку володіння, користування і розпорядження майном, що є спільною власністю, про поділ спільного майна або виділ з нього певної частки;
- про визнання недійсними договорів, пов'язаних з відчуженням майна, а також про визнання зазначених договорів дійсними на підставі частини другої ст. 47 Цивільного кодексу України;
- про визнання недійсними актів державних та інших органів, що порушують майнові права та охоронювані законом інтереси;
- про відшкодування шкоди, заподіяної майну, або збитків, завданих порушенням майнових прав;
- іншими позовами, пов'язаними з охороною права власності.

Відповідні положення поширюються також на інші юридичні і фізичні особи, які хоча й не є власниками, але володіють майном з підстав, передбачених законом чи договором.

В будь-якому випадку, кожну конкретну ситуацію треба розглядати окремо, адже завжди можуть бути свої особливі нюанси. А для цього краще звертатися за допомогою до відповідних фахівців-юристів.

*Помічник адвоката,
Адвокатського бюро «Володимира Головача»
Вікторія Архипова*